

му и въ сѣщото време извадилъ часовника, за да познае да ли правилно бие и работи то.

А вълкътъ съ нетърпение чакалъ да чуе какво ще му каже лѣкарътъ за болестята. Най-послѣ хомякътъ си свършилъ работата и извадилъ книга да пише лѣкарствата. Писалъ що писалъ, па захваналъ да го съвѣтва какъ да приема лѣкарствата.

— А за ядене що ще правя?—запиталъ нетърпеливо вълкътъ.

— За ядене ли? — Дордѣ ти се оправи стомахътъ, ти трѣбва да ядешъ само млѣко, пилешка супа и варени рохки яйца.

— А месо кога?

— Месо по-нататъкъ, защото си още много боленъ, та може да умрешъ.

Вълкътъ благодарилъ на хомяка, заплатилъ му за труда и си отишелъ. Върви той изъ пѣтя и си дума: „Хубави лѣкарства и съвѣти, но за мене не струватъ ни лула тютюнъ. Месце, че пакъ месце, брате! Кой ще ти търси тебѣ млѣко, яйца и пилета, дордѣ има агънца, теленца, сърненца и магаренца?!“

Като навлѣзълъ въ гората, срѣцналъ една млада сърна, хвърлилъ се върху ѝ и я изялъ лакомо. Слѣдъ това си отишелъ въ леглото и не потърсилъ вече лѣкаръ, защото не се поболилъ отъ месото, както казалъ хомякътъ. —

Редакторъ **Н. Гайтанджиевъ**. Издава *Научното д во*
„Отецъ Паисий“ въ гр **Казанлъкъ**.